

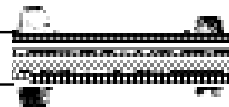
CONAN ÉS A FEKETE ÓRIÁSOK TAVA

*Mióta világ a világ, hajók indultak
az ismeretlen felé nyugatra.
Olvasd hát, ha van merszed
'mit Skelos holt keze irt.
A kéz, mely reszketve érintett selymet.
És kövesd a hajókat át a partra vetett hínáron.
Kövesd hát őket: nyomukat többé úgysem találod.*

1.

Sancha, aki a Kordava család szülötte volt, macskaszerűen ásított egyet, majd szemet gyönyörködtetően kinyújtóztatta hajlékony végtagjait, és még kényelmesebb testtartást vett fel a gálya tatjára terített hermeline-szegélyes selymen. Lustán tudomásul vette az elő- és középső fedélzeten tartózkodó legénység felől áradó perzselő pillantásokat és tudta, hogy azok mind a rövid selyemtunikája alatt felsejlő testének vágyakat ébresztő vonalaira szegeződtek. Lenéző mosolyra biggyesztette száját és megpróbált úgy elhelyezkedni, hogy az éppen az óceán víztükre fölé emelkedő nap aranszínű korongjának sugaraitól lehetőleg ne káprázzon a szeme.

Abban a pillanatban valami zaj hallatszott, ami más volt, mint a hajótörzs nyikor-gása, a kötélzet pengése és a hullámok loccsanása. Sancha felült, tekintetét a korlát-ra szegezte, melyen át – legnagyobb csodálkozására – egy csuromvizes alak kapaszkodott a hajóra. A lány sötét szeme elkerekedett, ajka a meglepetéstől kör alakúra nyílt. A betolakodó ismeretlen volt számára. A víz patakokban folyt a férfi hatalmas vállairól, végig a roppant karokon. Mindössze egy teljesen átázott, fényes, karmazsin színű selyem térdnadrág volt rajta és egy széles, aranycsatos öv, melyen a hüvelyébe dugott kardja lógott, s amely szintén csöpögött a víztől. Ahogy ott állt a

korlátnál, a felkelő nap körülvette alakját, amely így egy hatalmas bronzszobornak tűnt. Ujjaival végigszántott átázott, fekete sörényén, és kék szemei felvillantak, ahogy a lányra nézett.

– Ki vagy te? – csattant fel Sancha hangja. – Hogy kerülsz ide?

Az idegen a tenger felé intett, amely már betöltötte a láthatár negyedét, de a szemét nem vette le a kecses alakról.

– Talán sellő vagy, hogy egyszerűen kiemelkedsz a tengerből? – kérdezte a lány, aki bár hozzászokott már az elismerő pillantásokhoz, most összezavarodott a férfi leplezetlen csodálatot kifejező tekintetétől.

Mielőtt a másik felelhetett volna, sietős léptek dobbantak a deszkákon, és a gálya kapitánya dühödt pillantásokat lövellve, ujjjaival a kardja markolatát szorítva megállt az idegen előtt.

– Ki az ördög vagy, te semmirekellő? – kiáltott rá barátságtalanul.

– A nevem Conan – válaszolta a másik nyugodtan. Sancha e szavak hallatán megújult figyelemmel hallgatta a szóváltást; az idegen olyan kiejtéssel beszélte a zingarai nyelvet, amely ismeretlen volt előtte.

– És hogyan jutottál fel a hajómra? – A kapitány hangja szinte csikorgott a kérdés mögött megbújó gyanakvástól.

– Ideúsztam.

– Ideúsztál! – kiáltotta mérgesen a kapitány. – Te kutya, gúnyt akarsz űzni belőlem? Itt se közel, se távol nincs föld. Honnan jöttél?

Conan kinyújtotta izmos, barna karját kelet felé, ahol a felkelő nap vakító sugarai elborították a láthatárt.

– A szigetekről.

– Á! – A kapitány figyelmét szemmel láthatóan felkeltette a válasz. Fekete szemöldökét felhúzta sötét szemei felett, és vékony ajka visszataszítóan felhúzódott.

– Szóval a barachai kutyák közé tartozol?

Conan ajkain alig észrevehető mosoly suhant át.

– És azt tudod-e, hogy én ki vagyok? – kérdezte csípősen a hajó vezére.

– Ez a hajó a *Wastrel*, tehát te bizonyára Zaporavo vagy.

– Igen! – A kapitány hiú lelkének hízelgett, hogy a férfi már hallott róla. Legalább olyan magas volt, mint Conan, de nem olyan izmos. Acélsisakot viselt, arca sötét volt, mogorva és sólyomszerű, ezért az emberek csak Sólyomnak hívták. Díszes páncélja és öltözete a zingarai grandok ízlése szerint készült. Kezét mindig a kardja markolata közelében tartotta.

Nem sok jóindulat rejtőzött a tekintetében, ahogy végigmérte Conant. A zingarai renegádok és a Zingara déli partjaitól távolabb fekvő Baracha-szigeteken tanyázó zsványok nem szívlelhatték egymást. Az utóbbiak többnyire argoszi tengerészek voltak, egy-két egyéb nemzet fiaival kiegészülve. Megtámadták a hajókat, és végigrabolták Zingara part menti városait ugyanúgy, ahogy a zingarai kalózok, csakhogy

ők a hangzatos Kalózok névvel illették magukat, és lenézték a barachai martalóco-
kat. Nem ők voltak az elsők, de nem is az utolsók, akik bemocskolták a martalóc
nevet.

Ilyesféle gondolatok jártak Zaporavo agyában, miközben ujjaival kardjának mar-
kolatát babrálgatta, és szúrós szemmel nézte hajójának hívatlan vendégét. Conanról
egyáltalán nem lehetett megállapítani, mire gondolt. Olyan nyugodtan állt ott kar-
jait összefonva, mintha csak a saját hajójának fedélzetén lett volna; az arcán mosoly
játszott és szemeiben nyoma sem volt félelemnek.

– Mit keresel itt? – kérdezte váratlanul a kalóz.

– Tegnap éjjel volt egy összejövetel Tortagenál, amit jobbnak láttam még a hold-
felkelte előtt otthagyni – felelte Conan. – Egy lyukas csónakban vágtam neki az út-
nak, és egész éjjel mertem kifelé a vizet. Virradatkor láttam meg a hajótok derékvi-
torláját, mire hagytam, hadd süllyedjen el az a szárnalmas teknő, mert tudtam, úsz-
va hamarabb elérem.

– Ezek a vizek tele vannak cápákkal – mordult fel Zaporavo, akit kissé bosszan-
tott, hogy a választ Conan egy vállrándítással elintézte. Aztán a középső fedélzetre
pillantott, és meglátta az eseményeket mohó kíváncsisággal szemlélő arcok sorát.
Elég lenne egyetlen feléjük kiáltott szó és máris valóságos karderdő teremne, amely-
lyel szemben még ez a harcosnak látszó idegen is tehetetlen lenne.

– Miért kellene nekem a hajómra venni minden senkiházi csavargót, aki felbuk-
kan a tengeren? – vicsorogta Zaporavo. Tekintete és hanghordozása még a szavai-
nál is sértőbbnek tűnt.

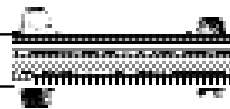
– Egy hajón mindig jól jön még egy használható tengerész – válaszolta sértődött-
ség nélkül Conan.

Zaporavo mérgesen összevonta szemöldökét, de igazat adott az idegennek. Ha-
bozott és meg is volt rá minden oka, hiszen a hajóját, a parancsnoki rangot, a lányt
és a puszta életét is kockáztatta. Számára Conan nem jelentett többet egy újabb jött-
mentnél, akit – akárhogy is nézte – csak a tengerből szedett ki. Nem tetszett neki ez
a férfi, bár az a javára vált, hogy nem próbált szembeszegülni. Nem látszott szem-
telennek, ennek ellenére magabiztosabb volt annál, amit Zaporavo elviselt az embe-
reitől.

– Dolgoznod kell, hogy itt maradhass – mordult fel végül a Sólyom. – Tűnj el a
tatról! És jól védj az eszedbe, a hajón én vagyok a törvény!

E szavak hallatán, mintha még szélesebb mosoly ült volna Conan vékony ajkai-
ra. Azonnal – de sietség nélkül – megfordult, és lement a középső fedélzetre. Rá
sem pillantott Sanchára, pedig a lány tágra nyílt szemekkel és minden szóra figyel-
ve hallgatta az iménti rövid párbeszédet.

Amint Conan leért a fedélzetre, a legénység azonnal köréje sereglett. Mindnyá-
jan zingaraiak voltak, akik alig viseltek magukon valami ruházatot, rikító selyem-
ből készült rongyaikat szurokfoltok borították, fülbevalóikban és tőreik markolatá-

ban drágakövek csillogtak. Már alig várták, hogy az idegent is alávéthessék a hagyományos, gyötrő próbáknak. Conannak is ki kell állnia ezeket, melyek meghatározzák a legénység soraiban betöltendő pozícióját. A taton álló Zaporavo szemmel láthatóan már az idegen létezéséről is megfeledkezett, ám Sancha megfeszített figyelemmel nézte a jelenetet. Nem ez volt az első alkalom, hogy ilyet látott, így jól tudta, hogy a próba kegyetlen és minden bizonnyal véres lesz.

Ám az ő tapasztalatait nem lehetett egy lapon említeni Conanéval. A férfi halványan elmosolyodott, ahogy leért a fedélzetre, és meglátta a körülötte fenyegetően tolongó alakokat. Megállt, és kifürkészhetetlen tekintetét rendületlen nyugalommal végighordozta az embergyűrűn. Az egész eddigi viselkedésének megvolt az ésszerű magyarázata. Ha ugyanis rátámad a kapitányra, az egész legénység a torkának ugrik, így azonban lehet némi esélye azzal szemben, akit kijelölnek arra, hogy megverekedjen vele.

A kiválasztott férfi előrelépett; vékony, de szívós izomzatú, állati külsejű alak volt, a feje köré, mint valami turbánt, egy karmazsin sálat tekert. Hegyes, előreugró álla és sebhelyes arca hihetetlen gonoszsgot sugárzott. Minden egyes pillantása, becsmérlő mozdulata felért egy sértéssel. A természetével tökéletes összhangban fogott hozzá a hecceléshez; primitíven, durván és kíméletlenül.

– Szóval barachai vagy?! – szólt gúnyosan. – Ahol kutyákat nevelnek férfiak helyett? Mi, Kalózkodok leköpjük őket...

Azzal Conan arcába köpött, és máris a kardja után kapott.

A barachai mozdulata az emberi szem számára követhetetlen volt. Pörölyszerű ökle borzalmas erővel csapódott ellenfele állkapcsára, amitől a zingarai a levegőbe emelkedett, és rongycsomóként a korlátra zuhant.

Conan a többiek felé fordult. A szemében felparázsló ragyogást leszámítva a viselkedése semmit sem változott. Ám a próbának ezzel az incidenssel, amilyen gyorsan kezdődött, olyan hirtelen vége is szakadt. A tengerészek felemelték törött állkapcsú, természetellenesen himbálózó fejű társukat.

– Mitrára, kitört a nyaka! – szitkozódott az egyik fekete szakállas alak.

– Ti, Kalózkodok gyenge csontozatúak vagytok – nevetett Conan. – Mi, barachaiak fel sem veszünk egy ilyen kis legyintést. Akar még valamelyikőtök megvívni velem? Senki? Akkor minden rendben, barátok vagyunk, ugye?

Többen azonnal biztosították az állítása helyességéről. Az izmos karok átlendítették a holttestet a korláton, és az alámerülő test mellett máris tucatnyi uszony hasította a vizet. Conan felnevetett, és mint egy nyújtózkodó macska kinyújtotta hatalmas karjait, eközben tekintete a felső fedélzetet pásztázta. Sancha áthajolt a korláton, vörös ajkai szétnyíltak, sötét szemei szinte izzottak a megfeszített figyelemtől. A nap sugarai hátulról világították meg, és kecses alakja szemkápráztatóan kirajzolódott lenge ruházata alatt. Az igéző látványt azonban egy pillanattal később megzavarta Zaporavo sötét árnyéka, és a lány törékeny vállára egy súlyos kéz ne-

hezdedett, egyértelművé téve Sancha hovatarozását. A kapitány sokatmondó és fenyegető pillantással mérte végig az odalent álló Conant, aki egy vigyorral válaszolt, mintha fogalma sem lett volna a másik gondolatairól.

Zaporavo ugyanabba a hibába esett, mint a többi zsarnok: fenn a taton, hatalmának komor ragyogásában alábecsülte az odalent álló férfit. Pedig megvolt a lehetősége, hogy megölje Conant, de elszalasztotta, mert inkább a saját sötét gondolatain töprengett. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy bármelyik odalent szolgáló kutya számottevő fenyegetést jelenthetne számára. Olyan régóta volt hatalom a kezében és annyi ellenségét taposta el, hogy tudat alatt már régóta fölé helyezte magát az alacsonyabb rendűnek tartott vetélytársai mesterkedéseinek.

Az is igaz, hogy Conan ezután sem tett semmi olyan dolgot, ami a kapitány hatalma ellen irányulhatott volna. Elvegyült a legénységben, ugyanúgy élt, mint ők, és részt vett a tréfáikban is. Ügyes tengerésznek bizonyult, és messze a legerősebb volt közöttük. Három ember helyett dolgozott, és mindig elsőként ugrott, ha valami nehéz vagy veszélyes feladatot kellett végrehajtani. A társai lassanként bízni kezdtek benne. Soha nem vitatkozott senkivel, de a legénység is vigyázott, nehogy összetűzésre kerüljön sor. Részt vett a szerencsejátékaikban, tétként feltette az övét és a kardhüvelyét, aztán elnyerte az összes pénzüket és fegyvereiket, de később mindent visszaadott, s csak nevetett az egészen. A legénység szép lassan, ha nem is mondták ki, őt tekintette az előfedélzet vezetőjének, bár sohasem volt hajlandó arról beszélni, mi készítette a barachaiak elhagyására. Az a tudat azonban, hogy nem bírta tovább elviselni a véreskező rablók kegyetlenkedéseit és inkább vállalta az önkéntes száműzetést, egyre jobban fokozta a vad Kalózok Conan iránt érzett elismerését. Továbbra is higgadt előzékenységet mutatott Zaporavo és társai iránt, soha nem sértett meg senkit, de az alázatosság ismeretlen fogalomnak tűnt számára.

A leglassúbb észjárásúaknak is szembeötlött, mekkora a különbség a szigorú, hallgatag, komor parancsnok és a martalóc közt, aki bármikor kész volt az önfeledt nevetésre, aki tucatnyi nyelven harsogta sikamlós énekeit, és úgy védte a sört, mint egy nagyivó, s szemmel láthatóan egy fikarcnyit sem törődött a holnappal.

Zaporavo, ha meg is sejtette volna, hogy egy tengerésszel hasonlítgatják össze, akkor sem adott volna hangot elképedt dühének. Ám erről szó sem volt; a kapitányt teljesen lefoglalták sötét gondolatai, melyek az évek múltával egyre komorabbá és gyászosabbá váltak. Átadta magát bizonytalan, nagyra törő álmainak, és sokszor eszébe jutott a lány is, akinek birtoklása csak egyike volt keserű örömeinek.

Sancha pedig egyre többször felejtette tekintetét a fekete sörényű óriáson, aki mind a munkában, mind a játékban kimagaslott a tengerészek közül. Conan sohasem beszélt a lánnyal, de a szeméből áradó csodálatot nem lehetett félreérteni. Sancha tisztában volt azzal, hogy a férfi gyakran felé tekintett, és maga is meglepődött azon, hogy vállalni merte a férfival való nyílt kacérkodást.

Nem is olyan rég még Kordava palotáinak lakói közé tartozott, de most szinte egy világ választotta el a régi életétől, amelyből Zaporavo szakította ki, amikor az embe-reivel megtámadta és felgyújtotta az őt szállító kis hajót, s elrabolta a sikoltozó lányt. És Sancha, Kordava hercegének elkényeztetett és agyondédelgetett lánya megtudta, hogy mit jelent egy kalóz játékszerének lenni. Mivel az istenek a végtelenségig alkalmazkodó természettel áldották meg, életben maradt ott, ahol más nő elpusztult volna, sőt mi több, fiatal és életerős lévén még örömét is lelte jelenlegi helyzetében.

Az élet bizonytalan volt és álomszerű, szöges ellentétben állt ezzel a sok harc, a fosztogatás, a gyilkolás és a menekülés. Zaporavo eszelős látomásai miatt a hajón tartózkodók élete bizonytalanabbnak látszott a hétköznapiak mondható kalózokénál. Senki sem tudta, mi lesz a kapitány következő parancsa. Már jócskán elhagyták a szárazföldet, és most egyre beljebb hatoltak abba az ismeretlen, hullámzó végtelenbe, amelyet a tengerészek rendszerint messziről elkerültek, és ahová a idők kezdete óta bemerészkedett ugyan néhány hajó, de azok is csak azért, hogy aztán mindörökre eltűnjenek az emberek szeme elől. Maguk mögött hagyták valamennyi ismert szárazföldet, és nap nap után nem láttak mást, csupán a kékszínű, hullámzó víztömeget. Itt semmit sem lehetett kifosztani, nem voltak kirabolható városok, sem felgyújtható hajók. Az emberek morgolódtak, de arra vigyáztak, hogy a hangjuk ne jusson könyörtelen uruk fülébe, aki megközelíthetetlenül és komoran éjjel-nappal fel-alá járkált a taton, vagy réges-régi térképek és megsárgult feljegyzések fölött töprengett, s szüette pergamenek vaskos kötegeinek olvasásával töltötte az idejét. Időnként szenvedélyes beszédek tartott Sanchának bizonyos eltűnt szárazföldekről és mesés szigetekről, amelyek az ismeretlen öblök kék habjaiban alusszák örök álmukat, ahol szarvakkal felfegyverzett sárkányok vigyázzák a réges-régen, az emberiség története előtti időkben élt királyok összeharácsolt kincseit.

A lány semmit sem értett abból, amit a kapitány mesélt, kecses térdeit átkarolva hallgatta Zaporavót, és gondolatai állandóan elkalandoztak zord társának szavaitól mindig ugyanoda, a pompás termetű, bronzszínű óriáshoz, akinek nevetése harsányan szólt és messze hangzóan, akár a tengeri szél.

Jó néhány unalmas hét telt el így, amikor váratlanul szárazföldet pillantottak meg nyugaton, és hajnalban lehorgonyoztak egy sekély öbölben, amely egy fehér szalaghoz hasonlított leginkább, amit hosszan elnyúló, zöldellő fákkal borított, füves lejtők szegélyeztek. A szél virágzó növények fűszeres illatát hozta a fedélzetre, és Sancha az elkövetkező partraszállást és új kalandokat sejtve, ujjongva tapsolni kezdett. Ám a lelkesedése egy csapásra duzzogásba fordult, amikor Zaporavo ráparancsolt, hogy maradjon a fedélzeten, amíg érte nem küld valakit. A kapitány

soha, egyetlen szóval sem indokolta meg döntéseit, ezért a lány sohasem tudta, mi állt az utasítások mögött, bár az is igaz, hogy a Zaporavóban lakozó ördög számtalanszor készítette a férfit arra, hogy minden ok nélkül fájdalmat okozzon a lánynak.

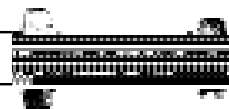
Így hát Sancha morcosan téblábolt a taton és nézte, ahogy a férfiak partra eveztek a csendes vízen, amely úgy szikrázott a reggeli napsütésben, mint a folyékony júde. Láta, amint gyanakvóan, a fegyvereiket készenlétben tartva összeverődtek a fővenyen, miközben többen szétszóródtak a partot szegélyező fák között. Azt is észrevette, hogy Conan az utóbbiakkal tartott. Nem volt nehéz felismernie magas, barna alakját és ruganyos lépteit. A matrózok szerint barbár volt, méghozzá egy kimmériai, egyike azoknak a barbár törzsekben élő férfiaknak, akik a távoli észak szürke hegyekben éltek, és akiknek gyakori rajtaütései rettegésben tartották a déli szomszédaikat. A lány mindenesetre érezte, hogy rejtőzik benne valami különleges, egyfajta mérhetetlen életerő vagy barbarizmus, ami megkülönböztette a primitív matrózoktól.

Amikor a partraszállók biztonságban érezték magukat, hangos kiáltások verték fel a partot. A csoportok felbomlottak, és a kalózok gyümölcs után kutatva szétszóródtak a parton. Sancha látta, ahogy felmászta a fákra és leráncigálták a terméseket, s formás szájában összefutott a nyál. Törékeny lábával dobantott egyet, és eleresztett egy – a legénységgel való érintkezés során megtanult – káromkodást.

A partraszállók tényleg találtak gyümölcsöket, és két kézzel tömték magukba a zsákmányt. Az egyik számukra ismeretlen, aranyszínű héjjal bevont fajtát különösen ízletesnek találták. Zaporavo nem keresett és nem is evett gyümölcsöt. A feldeítői nem találtak sem emberi, sem állati életre utaló jelet a környéken, s a kapitány most a szárazföld belsejét kémlelte, ahol szinte egymásba olvadt a számtalan füves lejtő. Aztán egy rövid parancsot adott, megigazította a kardját, és elindult a fák közé. A kísérője megpróbálta lebeszélni arról, hogy egyedül kószáljon, mire válaszul a kapitány rettenetes erővel szájon vágta. Zaporavónak alapos oka volt, hogy egyedül menjen. Alig várta már, hogy meggyőződjön arról, valóban ez az a sziget, amelyet a titokzatos *Skelos Könyve* említett, a hely, ahol az ismeretlen bölcsek szerint különös szörnyek őrizték a hieroglifákkal ékesített, arannyal teli sírkamrákat. Ezt a baljóslatú tény, persze, ha egyáltalán igaznak bizonyul, senkivel sem akarta közölni, különösen nem a legénységgel.

Az eseményeket mohó érdeklődéssel szemlélő Sancha látta, ahogy a kapitány alakja eltűnt a lombok közt. A következő pillanatban észrevette, amint Conan, a barachai megfordult, és tekintete végigszáguldott a parton szétszóródott embereken. Aztán hirtelen elindult arrafelé, amerre Zaporavo távozott, s egy másodperc múlva ő is eltűnt a fák között.

Sancha kíváncsiságát felcsigázták a látottak. Várta, hogy a két férfi újra megjelenjen, de hiába. A tengerészek céltalanul mászkáltak fel-alá a parton, néhányan pedig bemerészkedtek a sziget belsejébe. Sokan lefeküdtek az árnyékba, hogy

aludjanak egyet. Az idő egyre telt, és a lány nyugtalanul járkált ide-oda. Hiába helyeztek védőernyőt a tat fölé, az egyre magasabbra ívelő nap sugaraitól lassan elviselhetetlenné vált a hőmérséklet. Sanchának melege lett, idegesítette a csend, az alig múltó idő. Szinte hallani vélte, ahogy alig pár méternyire a sekély víz kék sávján túl a fákkal szegélyezett, hűvös árnyékot nyújtó, csupa rejtély fővény és a facsoportokkal tarkított mező hívogatja. Azonkívül Zaporavo és Conan eltűnése túlságosan izgatta.

Nagyon is tisztában volt azzal, milyen büntetésre számíthat könnyörtelen urától, ha megszegi az utasítását, így néhány percig kibírta ülve, de közben folyton fészkelődött, és nem merte elszánni magát. Végül úgy döntött, hogy a két rossz közül még mindig jobb, ha az engedetlenségéért reá váró korbácsolást választja, így minden teketória nélkül lerúgta lábairól a puha bőrszandálokat, kibújt a ruhájából, és anyaszült meztelenül kiegyenesedett a fedélzeten. Átmászott a korláton, aztán leereszkedett a horgony láncszemein, belemerült a vízbe, és a partra úszott. A fővényen várt néhány percig, amíg apró lábujjai megszokták a homokszemek csiklandozását, közben tekintete a legénységet kutatta. Mindössze néhány matrózt látott a part mentén nem túl messzire onnan, ahol ő állt. Sokan édesen aludtak a fák alatt, ujjaik közt még akkor is szorongattak egy darabot abból az aranyszínű gyümölcsből. Sancha nem tudta, miért alszanak olyan csendesen és főleg ilyen korai napszakban.

Senki sem köszönt rá, ahogy átvágott a fehér homoksávon, és behatolt az árnyat adó fák közé. Megpillantotta a szabálytalan csoportokban növvő fákat és a közöttük hullámzó, fűvel borított lejtők messze nyúló sorait. Ahogy egyre messzebbre hatolt a szárazföld belseje felé ugyanazon az útvonalon, amerre Zaporavo is ment, teljesen magával ragadta a szemei előtt lassanként kibontakozó táj szépsége, a zöld gyepszőnyeggel borított és kis ligetekkel tarkított szelíd lejtők egymást követő sora. A kis dombok közt fűvel benőtt lankák bújtak meg. A táj szinte tökéletesen egybefolyt, mintha minden részlete ugyanolyan lett volna, mint az előző. A kilátás lenyűgöző volt; néhol egészen messzire ellátott, máskor alig néhány hajításnyira. S mindenre ráborult a csend, mint egy varázslat.

Aztán hirtelen felért egy magas fákkal körbevett dombtetőre, és attól a látványtól, amely a vörösre festett és letaposott fűben eléje tárult, egy csapásra véget ért a tájról egészen odáig kialakult álomszerű és tündérkerthez hasonló érzése. Önkéntelenül felkiáltott és hátrahőkölt, aztán tágra nyílt szemekkel, minden porcikájában remegve előrelopakodott.

Zaporavo feküdt ott a fűben, szemei vakon felfelé meredtek, a mellkasán pedig egy seb tátongott. A kardja nem messzire feküdt ernyedt kezétől. A Sólyom már soha többé nem fog lecsapni.

Tévedés lenne azt állítani, hogy Sancha minden érzelem nélkül bámulta urának holttestét. Semmi oka nem volt, hogy szeresse Zaporavót, mégis ugyanolyan ér-

zések kerítették hatalmába, mint bármelyik lányt, aki megpillantja a testét legelőször birtokba vevő férfi holttestét. Nem könnyezett, nem is érezte, hogy szüksége lenne rá, viszont erőt vett rajta a heves reszketés, mintha egy pillanatra megfagyott volna ereiben a vér, és csak nagy nehezen gyűrte le egy hisztériás roham rátörő hullámát.

Körbenézett, hátha megpillantja a férfit, akit látni szeretett volna. Azonban a körülötte lévő hatalmas, sűrű lombosított faóriásokon és a mögöttük húzódó kék lankákon kívül semmit sem látott. Lehet, hogy a Kalóz gyilkosa halálos sebet kapva elvonszolta magát? Ám a hullától egyetlen vérnyom sem indult el.

Tanácstalanul végigpásztázta a környező fákat, és hirtelen megmerevedett, mert a smaragdszínű levelek között felfigyelt valami suhogásra, ami mintha eltért volna a szél zajától. Elindult a fák felé, és tekintetét mereven a levelek sűrűjére szegezte.

– Conan? – Kiáltása segélykérésnek hangzott, hangja furcsa és halk volt a mérhetetlen csendben, amely hirtelen megtelt feszültséggel.

A lány térdei a rátörő megnevezhetetlen eredetű félelemtől remegni kezdtek.

– Conan! – sikította kétségbeesetten. – Én vagyok az, Sancha! Hol vagy? Conan, kérlek... – Aztán elnémult. Barna szemei elkerekedtek a hihetetlen félelemtől. Vörös ajkai artikulatlan sikolyra nyíltak. A lábai egyszerűen megmerevedtek. Most, amikor elengedhetetlen szüksége lett volna rájuk, hogy villámgyorsan elrohanjon, meg sem tudott moccanni. Csak állt ott, és hangtalanul sikított.

2.

Amikor Conan meglátta, hogy Zaporavo kíséret nélkül hatolt be a fák közé, úgy érezte, eljött az idő, amire régóta várt. Conan nem evett a gyümölcsből, és nem vett részt a többiek durva játékaiban sem; minden idegszálát a kalózkapitány megfigyelésére összpontosította. A Zaporavo külön természetéhez szokott emberek nem voltak különösebben meglepődve azon, amikor a kapitány egyedül vágott neki az ismeretlen és minden bizonnyal barátságtalan sziget felfedezésének. Mindenki tovább szórakozott és észre sem vették, amikor Conan, mint egy lopakodó párduc, a vezérük után surrant.

A kimmériai tisztában volt a legénység körében betöltött vezető szerepének súlyával. De mindeddig még nem nyerte el a csatában vagy fosztogatásban kimagaslóknak járó jogot, hogy életre-halálra szóló párbajra hívhassa ki a kapitányt. Ezeken a kihalt vizeken semmi esélyt nem látott arra, hogy a Kalózok törvénye szerint bizonyíthassa rátermettségét. A legénység egyöntetűen ellene fordulna, ha nyíltan a kapitányra támadna. De jól tudta, hogy ha a többiek tudta nélkül végezne Zaporavóval, a vezető nélkül maradt matrózok valószínűleg nem akarnának meghalni csak

azért, hogy ezzel bizonyítsák a kapitányuk iránt érzett hűségüket. Az ilyen farkascsordában a legfontosabb szempontnak az életben maradás számít.

Így hát kardjával a kezében, szívében mohó tettvágygal követte Zaporavót, amíg oda nem ért egy magas fákkal körülvett magaslatra, ahol a fatörzsek között látta a kék messzeségbe nyúló, egymásba fonódó lejtők alkotta fenséges tájat. A tisztás közepén járó Zaporavo megérezte, hogy valaki követi, ezért kezét a kardmarkolatára téve megfordult.

Aztán szitkozódva megszólalt.

– Miért követsz, te kutya?

– Netán megőrültél, hogy ezt kérdezed? – nevetett Conan, és fürge mozgással közeledett egykori vezére felé. Ajkán mosoly játszott, kék szemében elszánt csillogás vibrált.

Zaporavo egy szörnyű átkot kiáltott, előrántotta kardját, és úgy várta a vakmerő, testét fedezék nélkül hagyó, pengéjét sivító kék csóvaként a feje körül pörgető barachai támadását.

A kapitány tömördek tengeri és szárazföldi csatában edzett harcos. Nem volt nála jobb, tapasztaltabb kardvívó az egész világon. Ám eddig sohasem került szembe olyan pengével, melyet a civilizált világ határain túl nevelkedett és edződött kar forgatott. A vívótudományát ezúttal olyan villámgyors mozgással és rettenetes erővel kellett összemérnie, melyhez hasonlót addig nem tapasztalt. Conan harcmodora eltért a megszokott stílusoktól, olyan ösztönös és természetes volt, mint az erdei farkasé. A kapitány bonyolult mozdulatai olyan haszontalannak bizonyultak a kimériai primitív dühével szemben, mint egy bokszoló tudása egy párductámadás esetén.

Zaporavo most úgy küzdött, mint még soha. Erejének minden morzsáját összeszedte, hogy elhárítsa a fejénél villámként cikázó penge csapásait. Kétségbeesésében mégis elhibázott egy mozdulatot, a rettenetes erejű csapás a kardmarkolathoz közel találta el, és teljesen elzsibbasztotta a karját. Ezt szinte azonnal követte egy halálpontos döfés, amelytől az éles penge hegye úgy szaladt át a páncélingen és a bordákon, mint a papíron, s pontosan Zaporavo szívébe fűrődött. A kapitány ajkai néhányszor megvonaglottak a rövid haláltusa közben, de természetéhez hűen meg sem nyikkant. Már halott volt, amikor elernyedte teste a letaposott fűre csuklott, melyen a vércseppek, mint megannyi rubin csillogtak a napfényben.

Conan lerázta kardjáról a vércseppeket. Az őszinte örömtől elmosolyodott, nyújtzkodott egyet, mint egy óriási macska, majd hirtelen megmerevedett, és elégedett arckifejezése zavart figyelemmé változott. Kardjának hegyét a földre irányítva szoborként állt a fűben.

Levette tekintetét legyőzött ellenfeléről, elgondolkodva nézte a körülötte magasodó fákat és a mögöttük lévő tájat. S akkor megpillantott egy fantasztikus dolgot, amely hihetetlen és felfoghatatlan volt. A távoli dombok szelíd, gömbölyű vállalai fő-

lött egy magas, fekete, csupasz alak szökellt, és a vállain egy ugyancsak meztelen, fehér dolgot cipelt. A jelenség ugyanolyan gyorsan eltűnt, ahogy felbukkant, s Conannak a meglepetéstől tátva maradt a szája.

Aztán körbenézett a tisztáson, bizonytalanul visszapillantott arrafelé, ahonnan jött, és káromkodott egyet. A látvány megdöbbenette, talán még egy kissé izgatottá is tette, ha ezt a jelzõt egyáltalán alkalmazni lehet egy olyan acélidegzetű emberre, mint amilyen ő volt. Egy – az egzotikumait leszámítva – érthető világ közepén egyszerre csak felbukkant előtte a megtestesült borzalom és rémálom. Conan egy percig sem kételkedett abban, hogy jól látott, és az ítélőképességében is tökéletesen megbízott. Biztos volt abban, hogy egy ismeretlen és hátborzongató dolgot pillantott meg. Már maga a tájon átrohanó, fehér foglyát cipelő fekete alak is elég bizarrnak tűnt, ráadásul az a sötét lény még természetellenesen magasnak is látszott.

Conan hitetlenkedve megrázta fejét és elindult arrafelé, amerre a jelenést látta. Elhatározását teljesen helyénvalónak tartotta; mivel a látottak módfelett felkeltették az érdeklődését, nem volt egyéb választása, mint hogy elfogadja azt, amit az ösztönei súgtak.

Egymás után hagyta maga mögött az alacsony fűvel benőtt, ligetekkel tarkított emelkedőket. Annak ellenére, hogy hol felfelé gyalogolt, hol pedig leereszkedett a monoton szabályossággal sorakozó, szelíd lejtőkön, érezte, hogy alapvetően felfelé halad. A szabályos dombtetők és a köztük húzódó sekély lankák sora lassan összezavarta a fejét, és az egésznek mintha sosem akart volna vége szakadni. Ám végül feljutott a sziget legmagasabbnak tűnő pontjára, s ott megtorpant az eléje táruló falak és tornyok zöld ragyogása láttán, melyek olyan tökéletesen beleolvadtak a tájba, hogy addig, amíg el nem érte azt a helyet, ahol most állt, még az ő éles szeme számára is láthatatlanok maradtak.

Egy kis ideig tétovázott, ujjaival megérintette kardját, aztán elindult előre, hiszen a kíváncsiság már bogarat tett a fülébe. Senkit sem látott, miközben egy magas, boltíves árkádhoz közeledett a görbe falak alatt, de nem talált egyetlen ajtót sem. Ahogy óvatosan bekémlelt egy tágas, nyitott udvarnak látszó teret látott, melyet fű borított, és egy félig átlátszó anyagból készült fal vett körül. Az udvarra több boltív is nyílt. Találomra kiválasztotta az egyiket, és meztelen lábbal, lábujjhegyen, a kardját készenlétben tartva elindult. Egy másik udvarra jutott, amely hasonló volt az elsőhöz. Egy belső falon túl meglátta a különös alakú, toronyszerű építmények csúcsait. Az egyik tornyot beépítették és átnyúlt abba az udvarba, ahová Conan került, s egy széles lépcső vezetett fel a tetejére, amely a fal mellett húzódott. Conan felment rajta, közben azon gondolkodott, vajon mindez tényleg valóság, vagy a fekete lótusz okozta álom kellős közepében jár.

A lépcső tetejénél egy fallal körülvett párkányon vagy erkélyen találta magát, nem tudta eldönteni, melyik a kettő közül. Innen még jobban szemügyre vehette a tornyokat, ám így sem tudott meg többet róluk. Sejtette, hogy az építőik nem közönséges

emberek lehettek. A tornyok szerkezete és elrendezése szimmetrikusnak hatott, de örületet sugallt, és idegennek tűnt az emberi gondolkodástól. Ami az egész város, kastély – vagy ördög tudja, mi is volt valójában – alaprajzát illeti, Conan éppen eleget látott belőle ahhoz, hogy fogalma legyen az udvarok sokaságáról. Mindegyiket a saját fala övezte és nyitott boltívekkel kapcsolódtak a többi udvarhoz, s valamennyi szemmel láthatóan a középén álló, fantasztikus toronycsoport körül összpontosult.

Ahogy elfordult a tornyoktól, borzalmas látvány tárult elé, így habozás nélkül lekuporodott az erkély mellvédje mögé, és döbbenet nézte a jelenetet.

Az erkély vagy párkány magasabbra épült, mint a szemközti fal, így Conan belátott a mögötte lévő füves udvarra. A távolabbi fal belső íve eltért az előzőektől: nem sima volt, hanem mintha hosszú vágatok vagy élek szegélyezték volna, s a belső tér szinte hemzsegett valamilyen apró dolgoktól, melyek mibenlétéről a kimmériainak fogalma sem volt.

A falnak nem szentelt különösebb figyelmet, annál inkább a csoportba verődött lényeknek, melyek egy zöld tavacska körül guggoltak az udvar közepén. Azok a teremtmények fekete színűek és csupaszok voltak, ám felegyenesedve még a legkisebb is föléje magasodott volna a magas kimmériainak. Inkább karcsúnak, mint zömöknek mondható, mutatós testük volt, amely – szokatlan magasságukat leszámítva – nem látszott se torznak, se rendellenesnek. Mindezek ellenére Conan még ilyen nagy távolságból is érezte a lényükből áradó gonoszsgot.

Középen egy alázatos testtartású, meztelen fiatal férfi állt, akiben Conan felismerte a *Wastre*ről partra szállt legfiatalabb matrózt. Ő volt hát az a foglyul ejtett kalóz, akit végigcipeltek a fűborította lejtőkön át idáig. Conan nem hallotta küzdelem zaját, és egyetlen vérfoltot vagy sérülést sem látott az óriás ébenfekete végtagjain. A zöldfülű matróz nyilván elkóborolt a többiektől a szárazföld belseje felé, és így kapta el a bozótban lapuló fekete óriás. Conan jobb meghatározás híján fekete óriásoknak nevezte a teremtményeket, hiszen ösztönösen érezte, hogy azok a magas, ébenfekete lények messze állnak attól, hogy embernek nevezhesse őket.

Egyetlen hang sem jutott el hozzá. Az óriások bólogattak és mutogattak egymásnak, valahogy az egész mégsem hatott igazi beszélgetésnek; mintha hangok nélküli társalgás folyt volna. Egyikük, aki összekuporodva ült a meghunyászkodó fiú előtt, egy pipaszerű dolgot tartott a kezében. Időnként az ajkaihoz illesztette és nyilván megfújta, bár Conan ebből semmit sem hallott. Viszont a zingarai ifjú hallhatta vagy érezhette, mert összegörnyedt. Aztán reszketni és vonaglani kezdett, mintha haldokolna, majd a végtagok rángása fokozatosan rendezetté vált, és pillanatok alatt ritmikussá változott. A vonaglások átalakultak erőteljes rángatózássá, majd ismétlődő mozdulatokká. A fiú táncra perdült ugyanúgy, ahogy a kobra is, amikor felhangzik a fakír hangszerének mozgásra kényszerítő dallama. A fogoly táncában azonban nyoma sem volt a tánc örömeinek vagy élvezetének. Conan csupán egy féktelen, ám örömtelen, szánalmas látványt nyújtó mozgást látott. Mintha

a sípok néma hangjai érzéki ujjakkal megragadták volna a fiú lelkének legbelső rézeit, és kegyetlen kínok árán facsarták volna ki belőle az elfojtott szenvedély minden egyes önkéntelen megnyilvánulását. Mocskos rángatózás, buja vonaglás volt ez, a titkos vágyak felszínre törése egy külső akarat hatására; vágy, amely nem jelentett élvezetet, bujaság, mely borzalmas kinnal párosult. Olyan volt, mintha az ember végignézte volna, hogyan válik teljesen csupaszra egy emberi lélek, s miként kerülnek felszínre a legmélyebb és elmondhatatlan titkok.

Conan az undortól reszketve és hányingerrel küszködve nézte a jelenetet. Ő is, mint az erdei farkas teljesen ösztönlény volt, ám ismerte a haldokló civilizációk perverz titkait. Bebarangolta Zamora városait, és megismerte a Gonosz Shadizar asszonyait. Ám itt olyan mérhetetlen aljasságot érzékelt, amely meghaladta az emberi gyarlóságot, elkorcsosult ág volt az élet fáján, amely az emberi értelmet meghaladó irányban fejlődött. Nem a fiú agonizáló vonaglása és kicsavarodott teste döbbsentette meg, hanem a lények mérhetetlen obszcenitása, amely a felszínre tudta rángatni az emberi lélek kifürkészhetetlen sötétségében szunnyadó legmélyebb titkokat, és öröme az olyan dolgok büszke mutogatásában, melyek még zavaros rémálmainkban is ritkán jönnek elő.

A fekete kínozó hirtelen letette sípját, felemelkedett, és a reszkető, fehér alak fölé tornyosult. A nyakánál és a csípőjénél brutálisan megragadta a remegő fiút, majd hasra fordította, és fejfelé előre a zöld medencébe hajította a szerencsétlent. Conan látta a meztelen test fehér villanását a zöld hullámokban, ahogy a fekete óriás mélyen a víz alá nyomta foglyát. Ekkor nyugtalan mozgolódás támadt a többi fekete között, mire Conan gyorsan lebukott az erkély fala mögé, és nem merte felemelni a fejét, nehogy meglássák.

Néhány perc múlva mégis győzött a kíváncsisága, és óvatosan kinézett a fedezéke mögül. Az óriások éppen kiözönlöttek egy árkádsorból egy másik udvarra. Egyikük abban a pillanatban tett valamit a távolabbi fal peremére, és Conan felismerte benne a fiú kínozóját. A lény magasabb volt társainál, és ékes homlokszalagot viselt. A zingarai fiúnak nyoma veszett. Az óriás követte a többieket és Conan látta, ahogy előbukkantak abból a folyosóból, amelyen át nemrég maga is a rettegés kastélyába jutott, s a zöld lankákon át elvonultak arrafelé, amerről ő érkezett. Nem volt náluk fegyver, Conan mégis érezte, hogy újabb támadásra készülnek a Kalózok ellen.

Ám mielőtt elindult, hogy figyelmeztesse a gyanútlan matrózokat, utána akart járni annak, mi történt a fiúval. Egyetlen nesz sem törte meg a csendet. A kimmériai azt hitte, a tornyok és az udvarok őt leszámítva teljesen elnéptelenedtek.

Sietve lement a lépcsőn, átvágott az udvaron, és egy boltíven keresztül abba az udvarba jutott, amelyet a feketék az imént hagytak el. Végre alaposan megnézhetette a rovátkált falat. Vékony élek barázdálták, melyeket szemmel láthatóan kemény kőből véstek ki, és a párkányok vagy peremek mentén ezernyi apró, többnyire szürkés figura sorakozott. A szobrocskák, melyek nem voltak nagyobbak egy férfi karjánál,

embereket ábrázoltak, és olyan élethűen voltak elkészítve, hogy Conan a számtalan bálványban tucatnyi embertípus jellegzetes vonásait ismerte fel; a szobrok a zingarai, argoszi, ofiri és kúsita kalózkodó arcvonásait viselték. A legutolsók ugyanolyan feketék voltak, mint a modellként szolgáló lények. Miközben Conan döbbenet nézte a néma, világtalan szobrokat, egyre jobban hatalmába kerítette egy nyugtalanító érzés. Valahogy zavarta a szobrok élethűen megformált mimikája. Óvatosan megérintette azokat, de nem tudott rájönni, milyen anyagból készültek. A tapintásuk olyan volt, mint a megkövült csonté, de a férfi képtelenségnek tartotta, hogy egy ilyen szíveten annyi megkövült anyag legyen, hogy ennyire pazarlóan bánhassanak vele.

Észrevette, hogy a számára ismerős arcokat mintázó szobrok mind a felső peremeken sorakoztak. Az alattuk lévő alakok arcvonásait nem tudta hová tenni. Vagy teljesen a művészi képzelet szülöttei voltak, vagy pedig olyan fajokat ábrázoltak, amelyek régen eltűntek és elfelejtődtek.

Türelmetlenül megrázta fejét, és a medence felé fordult. A kör alakú udvar nem nyújthatott búvóhelyet, és mivel sehol sem látta a fiú testét, tudta, hogy egyedül a tavacska alján lehet.

A sima, zöldes korong felé közeledve mereven nézte a csillogó vízfelszínt. Mintha egy vastag, zöld üvegen nézett volna át, mely tiszta ugyan, mégis furcsán csalóka. A tavacska kör alakú és nem túl nagy méretű medencében volt, s zöld jádeszegély határolta. Ahogy a kimmériai belenézett, látta a kör alakú alját, de nem tudta, milyen mély lehet. Mindenesetre hihetetlen mélységnek tűnt, Conan jobban megsédült, mintha egy szakadékba nézett volna. Minden áron meg akarta tudni, hol van a medence alja, de a tekintete nem tudott eljutni a hihetetlen távolságban lévő, megtévesztő, árnyékos és mégis látható fenéig. Időnként mintha halvány fény derengett volna fel a jádeszínű mélységben, de Conan nem volt biztos benne. Abban viszont igen, hogy a csillogó vizet leszámítva a medence teljesen üres volt.

De Crom nevére, akkor hova tűnt a fiú, akit olyan kegyetlenül a vízbe hajítottak? Conan ujjaival a kardját babrálgatva felegyenesedett, és még egyszer körbenézett az udvaron. S akkor észrevett egy magas, fekete valamit, amitől azonnal hideg veríték lepte el a kimmériai barna testét.

Tétova léptekkel, mintha egy láthatatlan mágnes vonzásának engedelmességedne, közeledett a csillogó falhoz. A szörnyű gyanútól kábultan és hangtalanul felnézett a szegélyen lévő legutolsó kis szoborra. Abban a pillanatban megértette a rettenetes hasonlóság okát. A magasból a zingarai fiú megkövült, mozdíthatatlan, törpe nagyságú, mégis felismerhető teste meredt rá világtalanul. Conan hátrahőkölt, a látvány a lelke legmélyéig megrázta. Megdermedt kezéből majdnem kihullt a kard, ahogy száját nyitva felejtve a hullára meredt. Teljesen elkábította a felismerés, amely túl sokatmondó és borzalmas volt ahhoz, hogy józan ésszel felfogja.

Ennek ellenére a látvány magáért beszélt: megoldódott a törpe alakok rejtélye, bár a titok mögött ott lapult az áldozatok kilétének még sötétebb és iszonyúbb titka.

3.

Conan nem tudta, meddig állt ott szédítő gondolatainak örvényében. Egy hang szakította el a látványtól, egy fokozatosan erősödő női sikítás, amely mintha egyre közelebből hallatszott volna. Conan felismerte a hangot, és benuultsága nyomban szerfefoszlott.

Gyors szökkenéssel a keskeny szegélyen termett, ott megkapaszkodott, és félre-rugdosta a csoportokban elhelyezett alakokat, hogy elegendő helye legyen a lábainak. Még egy ugrás és mászás, s máris ott csüngött a fal szélén, közben átnézett felfelé. Egy külső falon lógott, ahonnan rálátott a kastélyt körülvevő zöld mezőre.

A füves síkságon egy fekete óriás lépkedett, az egyik karja alatt hozta ficáncoló foglyát pont úgy, mint amikor az ember felkapja rosszcsont gyermekét. Sancha volt az, fekete haja zilált, repkedő hullámokban hullt alá, olajzöld bőre élesen elütött fogva tartója fényes, ébenfekete irhájától. Az óriás ügyet sem vetett a rángatózó és sikoltozó lányra, egyenesen a külső, boltíves folyosó felé tartott.

Ahogy eltűnt az oszlopok mögött, Conan vakmerően leugrott a falról, és besurrant a távolabbi udvarra nyíló folyosóra. Lekuporodott és látta, amikor a vergődő áldozatát cipelő óriás belépett a medencés udvarra. Most már elég közel guggolt a feketéhez, hogy alaposan szemügyre vehesse.

A test és a végtagok pompás szimmetriája közléről még hatásosabb volt. Az ébenfekete bőr alatt gömbölyded izmok hullámzódtak, és Conan biztosra vette, hogy a szörnyeteg képes lenne hosszában kettészakítani egy átlagos embert. Az ujjak végén lévő körmök fegyvernek is beillettek, olyanok voltak, mint egy vadállat karmai. Az arca faragott ébenfa álarchoz hasonlított. Ragyogó és csillogó szemei pedig mint két homokszínű, vibráló aranygolyó. Ez az arc teljesen eltért az emberi ábrázattól; minden vonalán, minden részletén látszott az ördög kézjegye, amelytől olyan gonosszá vált, amilyen egy halandó emberé sohasem lehet. Ez az óriás nem volt ember, egyszerűen nem lehetett az: az élet vadhajtsa volt a teremtés istenkáromló bugyraiból, mellékvágány az evolúciós fejlődésben.

Az óriás letette a fűre Sanchát, aki hason fekve sikoltzott a fájdalomtól és a félelemtől. A lény gyanakodva körülnézett és sárgás szemei összehúzódtak, amikor meglátta a fal tetején felborogatott és földre rugdosott szobrocskákat. Ekkor lehajolt, a nyakánál és a combja tövével fogva megragadta áldozatát, és céltudatos lépésekkel megindult a zöld medence felé. Ebben a pillanatban Conan is kisurrant a folyosóról, és mint a halál szele rohant át a pázsiton.

Az óriás megfordult és szemei felvillantak, amikor észrevette a feléje száguldó, bronzszínű bosszúállót. Annyira meglepődött, hogy kegyetlen szorítása egy másodpercre kiengedett, mire a lány kicsusszant a kezeiből, és a fűre zuhant. A karomszerű ujjakban végződő karok azonnal szétnyíltak és lecsaptak, ám Conan lehajolt, és kardját átdöfte az óriás ágyékán. A fekete lény kidőlt faként a földre ro-

gyott, testéből sugárban ömlött a vér. A következő pillanatban Conan egy eszeveszett szorításban vergődött, mert Sancha a nyakába ugrott, s a kibírhatatlan félelem és az utána rászakadó hisztérikus megkönnyebbülés adta erővel kapaszkodott a férfibá.

A kimmériai szitkozódva kibújt a lány szorításából, és felkészült az óriással való újabb összecsapásra. Az ellenfele azonban már halott volt, a homokszínű szemek üvegessé váltak és a hosszú, ébenfekete lábak sem rángatóztak tovább.

– Ó, Conan – zokogta Sancha, és kitartóan kapaszkodott a férfibá –, mi lesz velünk? Mik ezek a szörnyek? Biztosan a pokolban vagyunk, és az ott maga az ördög...

– Akkor a pokolnak szüksége lesz egy új ördögre – vigyorgott gonoszul a barachai. – De hát, hogy kapott el? Már a hajót is elfoglalták?

– Nem tudom. – A lány meg akarta törölni a szemét, a szoknyája után nyúlt, mire eszébe jutott, hogy teljesen meztelen. – Kijöttem a partra. Láttam, amikor Zaporavo után mentél, és követtelek benneteket. Megtaláltam Zaporavót... te... te voltál az, aki...

– Ki más? – mordult fel Conan. – És mi történt azután?

– Valami mozgást láttam a fák közt – válaszolta a lány, és megremegett. – Azt hittem, te vagy. A nevedet kiáltoztam... aztán megláttam azt... azt a fekete valamit, ahogy az ágak között kuporgott, mint egy majom, és engem bámult. Olyan volt, mint egy rémálom; képtelen voltam elrohanni onnan. Csak sikítani tudtam. Aztán az a valami leugrott a fáról, és elkapott... Ó, ó, ó! – Sancha a kezébe temette arcát, és a félelem emlékeitől megint reszketni kezdett.

– Nos, mindenképpen ki kell jutnunk innen – morogta Conan, és megfogta a lány csuklóját. – Gyerünk, meg kell találnunk a többieket...

– Amikor beléptem a fák közé, szinte mindannyian a parton aludtak – motyogta Sancha.

– Aludtak? – kiáltotta Conan, mintha az alvás a legsúlyosabb vétség lett volna, amelyet matrózok elkövethetnek. – A kénköves pokol hét ördöge csapjon beléjük...

– Hallgasd csak! – A lány a félelemtől elsápadt és remegni kezdett.

– Hallottam! – vakkantotta Conan. – Jajveszékelés! El ne mozdulj innen!

Ismét felugrott a peremre, átlesett a fal fölött, és felhangzó szitkozódása olyan mérhetetlen dühről tanúskodott, hogy Sanchának elállt a lélegzete. A fekete emberek jöttek visszafelé, de nem egymagukban és nem is üres kézzel. Mindegyikük hozott egy-egy erőtlen emberi alakot, sőt némelyik kettőt is. A kalózok voltak a foglyaik; a testek petyhüdten csüngtek a feketék karjaiban, és ha időnként erőtlenül meg nem moccannak vagy nem fészkelődnek egy kicsit, Conan le merte volna fogadni, hogy mindannyian halottak. Fegyvertelenek voltak, de nem meztelenek, a hüvelyekbe dugott kardokat az egyik fekete hozta, hatalmas karjai alig bírták el a

tömérdek acélt. A tengerészek közül időnként felhangzott egy-egy halk óbégatás, mint amikor a részeg ember felriad borgőzös álmából.

Conan úgy nézett körbe, mint a csapdába esett farkas. A medencés udvarról három árkádon át lehetett kijutni. A feketék a keleti árkádon át hagyták el az udvart, és feltehetően azon keresztül is fognak visszatérni. Ő a déli boltívsoron át jutott a medencéhez, most pedig a nyugatiban lapult, és már nem volt elég ideje arra, hogy kiderítse, hová juthat innen. Úgy kellett azonnali döntést hoznia, hogy nem ismerte a kastély alaprajzát.

Leugrott a falról, sebtében visszarakta az alakokat, a medencéhez húzta legyőzött ellenfelét, és beledobta a vízbe. A test azonnal elmerült, és Conan – ahogy a szemével követte a hullát – nem túl tisztán, de látta a borzalmas összehúzódást, a zsugorodást és a megkeményedést. A látványtól megborzongott, és gyorsan elfordult. Aztán megragadta a lány karját és sietve a déli boltívsor felé vezette Sanchát, aki egyfolytában kérlelte Conant, hogy mondja el neki, mi történt.

– A feketék elkapták a legénységet – felelte a férfi sietve. – Fogalmam sincs, mit csináljak, mindenesetre elrejtőzünk valahol, és figyelni fogunk. Ha a szörnyetegek nem néznek a medencébe, nem jönnek rá, hogy itt vagyunk.

– De észrevehetik a véres fűvet!

– Talán azt hiszik majd, hogy valamelyik démonjuktól származik. Egyébként pedig nincs más választásunk.

A szökevények abban az udvarban jártak, amelyből Conan végignézte a fiú kínszenvedéseit, és most gyorsan felmentek a déli falra vezető lépcsőkön. Amikor felértek, a férfi leguggoltatta a lányt az erkély mellvédje mögé; gyengécske búvóhely volt ugyan, de ennyi idő alatt úgysem találtak volna ennél jobbat.

Éppen elhelyezkedtek, amikor a feketék bevonultak az udvarra. A lépcső aljánál visszhangzó csattanások hallatszottak, mire Conan minden izma megfeszült, és megragadta kardját. Ám a feketék átmasíroztak a délkeleti oldalon lévő árkádok alatt, s néhány pillanattal később Conan meg a lány tompa puffanásokat és nyögéseket hallott. Az óriások ledobálták áldozataikat a fűre. Sancha ajkairól kis híján kibuggyant egy hisztérikus kacaj, ám Conan a kezével gyorsan betapasztotta a lány száját és elnémította, mielőtt annak hangja elárulta volna őket.

Kis idő elteltével meghallották a fűben lépkedő, számtalan láb neszezését, utána csend lett. Conan kikandikált a fal mögül. Az udvar kiürült. A feketék ismét csoportokba verődve kuporogtak a szomszédos udvarban lévő medence körül, teljesen belefeledkeztek érthetetlen tanácskozásaikba. A magas fekete ismét az aranysípján játszott, társai pedig – mint megannyi ébenfekete szobor – hallgatták a játékát.

Conan megfogta Sancha kezét, összegörnyedt annyira, hogy a feje ne emelkedjen a fal pereme fölé, és lesurrant a lépcsőn. A szorosan belékapaszkodó Sancha kénytelen-kelletlen követte, de közben félelemmel teli pillantásokkal méregette a medencés udvarra vezető árkádsort, pedig abból a szögből se a medencét, se a körülötte összecsődült borzalmas társaságot nem láthatta. A lépcső aljánál heverték a

zingaraiak kardjai. Conan rájött, hogy az elkobzott és a lépcső aljánál földre hajított fegyverek csattanását hallották az imént.

A kimmériai a délnyugati boltívsor felé húzta a lányt, csendben végimentek a pázsiton, és beléptek a mögötte kezdődő udvarra. Ott feküdtek egymásra hajigálva az összekuszált bajszú, csillogó fülbevalós kalózok. Egyik-másik megmozdult vagy nyugtalanul felnyögött álmában. Conan lehajolt hozzájuk, Sancha is letérdelt mellette, és kezeit a combjaira téve előrehajolt.

– Mi ez az édes, émelyítő illat? – kérdezte izgatottan. – Mindegyikük leheletén érezni lehet.

– Az az átkozott gyümölcs, amit megettek – felelte halkán Conan. – Felismerem az illatát. Olyan hatása lehet, mint a fekete lótnak, amitől az ember elalszik. Cromra, ezek mindjárt felébrednek... Ám nincsenek fegyvereik, és van egy olyan érzésem, hogy azok a fekete démonok hamarosan kezelésbe veszik őket. Milyen esélyük lehet ezeknek a fegyvertelen, álmittas fickóknak?

Néhány pillanatig teljesen elmerült gondolataiban, aztán megragadta Sancha olajzöld vállát, de olyan erővel, hogy a lány felszisszent.

– Figyelj rám! Én elcsalom azokat a fekete disznókat a kastély másik részébe, és egy ideig lekötöm a figyelmüket. Addig te életet versz ezekbe a bolondokba, és visszaadod nekik a kardjaikat; a harc az egyetlen esélyünk. Meg tudod csinálni?

– Én... én... nem tudom megígérni! – dadogta a félelemtől reszkető lány, és szinte nem is tudta, mit beszél.

Conan káromkodott egyet, megragadta a lány egyik vastag, vállaira omló hajfürtjét és úgy megrázta a bájos fejecskét, hogy Sancha kábult szemei előtt táncra perdültek a falak.

– Meg kell csinálnod! – sziszegte Conan. – Ez az egyetlen esélyünk!

– Megteszem, ami tőlem telik! – lihegte a lány, mire Conan helyeslően felmordult és biztatóan hátba verte, amitől Sancha kis híján felborult, majd a barachai már el is surrant.

Néhány pillanat múlva már a medencés udvarra nyíló boltívsornál kuporgott, és az ellenfeleit figyelte. A feketék még mindig a medence körül ültek, de már látszott rajtuk az ördögi türelmetlenség jele. Eközben az udvarról, ahol a felkeltett martalócok feküdtek, egyre hangosabban hallatszottak a nyögések, melyekbe lassanként zavaros szitkozódások is belevegyültek. Conan izmai megfeszültek, felvette egy ugrásra kész párduc testhelyzetét, közben összezárt fogsorán át könnyedén lélegzett.

A drágaköves fejpánttal ékesített óriás felállt, és elvette ajkaitól a sípot. Ebben a pillanatban Conan egy tigrisszerű ugrással a meghökkent feketék közt termett. Mozdulatai ugyanolyanok voltak, mint az áldozatára ugró és lesújtó tigrisé; a pengéje háromszor villant meg, mielőtt bármelyik fekete védekezően felemelhetette volna a kezét, aztán kiugrott az óriások gyűrűjéből, és átrohant a pázsiton. A háta mögött három fekete alak maradt szétnyílt koponyával a földön.

Bár meglepetésszerű támadásának hihetetlen hevessege ellen az óriások szinte nem is védekeztek, az életben maradtak villámgyorsan feleszméltek. Szorosan Conan nyomába eredtek, miközben végigrohant a nyugati árkádon. Hosszú lábaikkal hihetetlen sebességre voltak képesek, Conan mégis biztosan tudta, hogy bármikor egerutat nyerhetne, de nem ez volt a célja. Azt akarta, hogy az üldözés sokáig tartson, időt kellett nyernie, hogy Sancha felébreszthesse és felfegyverezze a zingariákat.

Ám amikor beszaladt a nyugati folyosóból nyíló udvarra, a látvány szitkozódásra készítette. Az udvar más volt, mint amiket addig látott. Nyolcszögletű térre jutott, és az egyetlen be- és kijáratát az a boltívsor képezte, amelyen az előbb végigrohant.

Ahogy megfordult, azonnal felmérte, hogy az összes fekete utána vetette magát; néhányan elzárták a bejáratot, a többiek egy hosszú láncot alkotva közeledtek felé. Conan szembefordult velük, közben lassan hátrálni kezdett az északi fal felé. A feketék sora most félkör alakot vett fel, majd szétnyílt, hogy bekerítse a szökevényt. Conan tovább hátrált, de egyre lassabban és lassabban, mivel észrevette, hogy a feketékből álló lánc tagjai közötti távolság nagyobb lett. Az óriások attól féltek, hogy Conan megpróbál a félkör széleinél kitörni, ezért meghosszabbították az arcvonalukat.

Conan a farkasok higgadt éberségével nézte őket, és amikor támadott, a villámcsapás mindent elsöprő váratlanságával tette, pontosan a félkör közepénél. Az útjában álló óriás kettéhasított mellcsonttal rogyott a földre, s mielőtt a jobbról és balról érkező, a sebesült bajtársuk segítségére siető feketék odaértek volna, Conan már kívül járt a kis híján bezárult gyűrűn. A kijáratnál állók felkészültek a rohamra, ám Conan nem rontott rájuk. Megfordult, s szemmel látható érzelmek és nyilvánvaló félelem nélkül nézett üldözőire.

A feketék ezúttal nem lazították fel az arcvonalukat. Rájöttek, hogy ellenfelükkel szemben, aki maga volt a tetet öltött, mindenkit darabokra tépő, szétszaggató düh, végzetes hiba volt megosztani erejüket. Zárt egységbe tömörültek és túlzott sietséggel, az alakzatukat megtartva közeledtek a barachai felé.

Conan tudta, ha nekimegy a kegyetlen karmok, izmok és csontok visszataszító tömegének, semmi esélye sem marad. Csak nekik adna előnyt, hogy maguk közé rántsák, ahol elérhetnék a karmaikkal, és kihasználhatnák a testsúlyukból adódó előnyüket; abban a helyzetben semmire sem menne primitív vadságával. Végignézett a falon és a nyugati oldalon, egy sarok fölött megpillantott egy peremszerű, kiálló részt. Nem tudta, mi lehet, de a céljának megfelelt. Újra hátrálni kezdett, most már a sarok felé, mire az óriások is megszaporozták lépteiket. Nyilván arra gondoltak, hogy ellenfelüket beszorítják a sarokba. Conan agyán végigfutott a gondolat, hogy a feketék szemében ő valószínűleg csupán egy alacsonyabb rendű faj képviselője, aki szellemileg fejletlenebb, mint ők. Ha így gondolták, annál jobb. Nincs végzetesebb tévedés az ellenfél alábecsülésénél.

Már csak néhány lépésnyire állt a faltól, s a feketék gyűrűje majdnem bezárult; nyilvánvalóan azt tervezték, hogy sarokba szorítják, mielőtt felfogná a helyzetét. A

kapuban állók is elhagyták őrhelyüket és gyorsan közeledtek, hogy a többiekhez csatlakozzanak. Az óriások félig leguggoltak, szemük úgy ragyogott, mint a pokol aranszínű tüze, fogaik fehérén csillogtak, karmokban végződő kezüket pedig védekezően felemelték. Váratlan és heves támadásra számítottak, ám a következő pillanatok eseményei meglepték őket.

Conan felemelte kardját, tett egy lépést feléjük, aztán megfordult, és a fal felé rohant. Az aljához érve dobantott egyet, és acélkemény izmai a levegőbe repítették, ahol kinyújtott kezének ujjai a kiszögellésre kulcsolódtak. Abban a pillanatban recsenés hallatszott, a szegély letört, s Conan visszazuhant az udvarra.

A hátára esett, amely a ruganyos izmai ellenére eltört volna, ha a fű nem tompítja az esés erejét, így viszont mint egy hatalmas macska talpra szökkent, és szembefordult ellenfeleivel. A szemében táncoló nyugodt fénynek már nyoma sem volt. Szemében most egy kék halotti máglya fénye csillogott, haja felborzolódott, keskeny ajka vicsorgott. Az eddigi vakmerő játékból egy szempillantás alatt élet-halál harc lett, és Conan kegyetlen természete érzékenyen reagált a dühödt vadság kihívásaira.

Az egész olyan gyorsan történt, hogy a feketék egy pillanatra megtorpantak, ám most nekilódultak, hogy lerohanják, és a földre rántsák ellenfelüket.

Ám abban a pillanatban ordítás törte meg a csendet. Az óriások megfordultak és meglátták a boltívsorban tolongó, gyalázatos kinézetű tömeget. A kalózok támolygó sora kígyózott feléjük, összefüggéstelenül káromkodva. Még kábultak és zavarodottak voltak, de megragadták kardjaikat és az sem lassította vad rohamukat, hogy halvány fogalmuk sem volt arról, mi történik velük.

A feketék csodálkozva bámultak, ezt használta ki Conan. Fűlsértően felkiáltott, majd borotvaéles villámlásként lecsapott rájuk. Az óriások érett kalászként hullottak a pengéje alatt, a zavart dühtől ordító zingaraiak pedig kacsázva átrohantak az udvaron, s vérszomjas buzgósággal estek neki gigászi termetű ellenségeiknek. A kalózok még mindig bódultak voltak, nemrég tértek magukhoz kábító szendergésükből, csak azt érezték, hogy Sancha eszeveszetten rázta őket, és kardot nyomott a kezükbe. Tompán hallották azt is, ahogy valaminek a megtételére ösztökéli őket. Sok minden érthetetlen volt abból, amit a lány mondott, de a furcsa lények látványa és a patakzó vér megtette hatását.

Az udvar néhány másodperc múlva csatatérre változott, nem sokkal később pedig mészárszékké. A zingaraiak csetlettek-botlottak, ennek ellenére bátran és hatásosan forgatták a kardjukat, közben bámulatra méltóan káromkodtak, és ügyet sem vetettek a sebesüléseikre – legalábbis azokra, amelyekbe nem haltak bele azonnal. Sokkal többen voltak az óriásoknál, de azok nem tartották ellenfeleknek őket. A támadóiknál lényegesen magasabb feketék szörnyű sebeket ejtettek a karmaikkal és a fogaikkal, feltépték a matrózok torkát, és ökölbe zárt mancsukkal betörték a koponyájukat. A zűrzavarban a kalózok képtelenek voltak teljes mértékben kihasználni